

Варто почекати

Чому я не можу
охреститися
зараз?

Джессіка Ларсен

Грунтується на справжніх подіях

*“Охреститись, як Ісус,—
це те чого я хочу”*

(Children’s Songbook, 104).

“Сьогодні ми будемо вчити нову пісню”,— сказала сестра Рейд.— Вона називається “Хрищення”. Нехай усі заплющать очі й слухають музику.

Я заплющила очі й вільно відкинулася на спинку стільця. Піаніст почала грати мелодію, яка звучала тихо і приємно, як потік води. Потім сестра Рейд почала співати: *“До Христителя Івана наш Господь прийшов колись. І, хрестившись у Йордані, волі Батька підкоривсь”*.

Я відчула, як по щоці скотилася сльоза. Я спробувала витерти її до того, як помітить мама, але було надто пізно. Мама була президентом Початкового товариства, і вона завжди все бачила. Я побачила, як мама дивиться на мене і сумно усміхається. Вона знала, чому я плачу.

Після церкви моя маленька сестричка Джулі намутикувала цю пісню, поки ми їхали додому. Я мовчала.

“Хочеш розфарбовувати зі мною?”— запитала Джулі, коли ми приїхали додому.

Я захитала головою. “Може пізніше. Мені треба спочатку щось зробити”.

Я знайшла тата у вітальні. Він сидів у своєму улюбленому кріслі,

тримаючи на колінах відкриту книгу. Він любив читати, поки Джулі, мама і я були в церкві.

Я глибоко вдихнула. “Тату?— сказала я.— Я можу охреститися?”

Тато закрив книгу і попросив сісти поруч з ним.

“О, Седі. Ми вже про це розмовляли. Моя відповідь як і раніше—“ні”.

“Але я дуже хочу!”— сказала я.— Мені виповнилося вісім уже кілька місяців тому, і я багато про це думала. Я знаю, що Церква істинна, і чим довше я чекаю, тим більше знаю, що хочу охреститися.

Тато заперечно похитав головою. “Я все ще думаю, що ти надто юна, аби приймати таке важливе рішення. Але ти знаєш, що я тебе люблю”.

“Я знаю”,— сказала я. Я знала, що тато бажає мені найкращого. Просто він не вважав, що я готова прийняти таке рішення.

Я побігла у свою кімнату і схилила голову. Я молилася палкіше, ніж будь-коли. “Небесний Батьку, я дійсно хочу охреститися. Будь ласка, допоможи татові зрозуміти”.

Спочатку нічого не відбулося, але я залишалася на колінах. У голові крутилася мелодія пісні “Хрищення”. Через якийсь час мені вже не було так сумно. Натомість я відчула всередині спокій. Я почала думати про все, що могла робити, хоча я й не можу ще охреститися.

Я могла продовжувати молитися і ходити до Початкового товариства. Я могла бути прикладом для Джулі і, можливо, я навіть могла попросити маму поститися за мене наступного тижня.

Мирне відчуття залишалось в мені, коли я йшла на вечерю. Я не знала коли, але одного дня я буду хреститися. І на це варто чекати.

Через шість місяців, за два дні до її дев’ятого дня народження, тато дав Седі дозвіл на хрищення. ■

Автор живе в штаті Техас, США.

ЯКЩО ВАМ ДОВОДИТЬСЯ ЧЕКАТИ

- Дізнайтеся якомога більше про євангелію.
- Ходіть на хрищення і чекайте на день, коли вас охрестять.
- Просіть благословення священства, коли вони вам потрібні.
- Пам’ятайте, що Небесний Батько та Ісус люблять вас і чують ваші молитви.